

Kniha Daniel — číslo sto čtyřicet

Poslední zaslíbení: Odhalení úlohy Eliáše před dnem Hospodinovým

Jeff Pippenger

2024-03-16

Posledním zaslíbením Starého zákona je, že před velikým a hrozným dnem Hospodinovým přijde Eliáš.

Pamatujte na zákon Mojžíše, mého služebníka, který jsem mu přikázal na Chorébu pro celý Izrael, i na ustanovení a soudy. Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A obrátí srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům, abych snad nepřišel a nestihl zemi kletbou. Malachiáš 4,4–5.

Eliáš, který přichází před „velikým a hrozným dnem Hospodinovým“, je jednotlivý posel a také hnutí spojené s poselstvím, které tento posel hlásá. Eliáš, jenž je poslán, je tedy oněch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří neokusí smrti, právě jak to představují Enoch a Eliáš. Jsou to ti, kteří budou vyzdviženi jako prapor při brzy přicházejícím nedělním zákoně.

Eliáš posledního dne byl rovněž představen Janem Křtitelem, avšak Jan nepředstavoval sto čtyřicet čtyři tisíc. Představoval ty, kteří se připojí k hnutí a přijmou poselství posla posledního dne a kteří jsou pak zavražděni papežstvím v hodině krize nedělního zákona, jež začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem a končí tehdy, když povstane Michael a papežství dospěje ke svému konci, aniž by mu kdo pomohl.

Eliáš je představen na hoře Karmel a Jan je představen v hodovní síni Herodově. Tito dva historičtí svědkové ztotožňují dvě skupiny Božího lidu posledních dnů, jak jsou představeny v sedmé kapitole Zjevení. Sto čtyřicet čtyři tisíc a veliký zástup odpovídají hoře Karmel a Herodově narozeninové hostině. Tyto dvě prorocké linie poskytují pevný výchozí bod k pečlivému určení prvků osmé hlavy, totiž té ze sedmi hlav ve Zjevení sedmnácté kapitoly, s dostatečnou prorockou podrobností, aby objasnily, jak a proč se poslední prezident, který je osmým prezidentem, jenž je z těch sedmi, stává velkým diktátorem Spojených států v posledních pohybech šestého království biblického proroctví.

Při nedělním zákoně je trojjediné sjednocení dovršeno.

„Nařízením, které prosadí ustanovení papežství v rozporu se zákonem Božím, se náš národ zcela odtrhne od spravedlnosti. Až protestantismus vztáhne svou ruku přes propast, aby uchopil ruku římské moci, až přesáhne přes bezednou hlubinu, aby si podal ruku se spiritismem, až pod vlivem tohoto trojího spojení naše země zavrhně každou zásadu své Ústavy jako protestantské a republikánské vlády a učiní opatření k šíření papežských nepravd a bludů, tehdy můžeme vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko.“ Testimonies, sv. 5, 451.

Přesto je v tomto znázornění určitá posloupnost a tato posloupnost je předmětem inspirovaného slova. Je to událost, která nastává při výnosu, jenž je v jednom smyslu jedinou událostí, avšak ve skutečnosti představuje velmi pečlivou posloupnost událostí. Při „výnosu“ přestávají Spojené státy být šestým královstvím biblického proroctví, což znamená, že právě tam začíná sedmé království; sedmé království však souhlasí, že odevzdá své království šelmě. Když je falešný prorok poražen, drak zaujímá své postavení a ihned dává polovinu svého království šelmě.

Na hoře Karmel bylo čtyři sta padesát proroků Baalových a čtyři sta proroků háje, kteří byli v Samaří a jedli u stolu Jezábelina.

Nuže tedy posli a shromáždí ke mně celý Izrael na horu Karmel, i čtyři sta padesát proroků Bálových a čtyři sta proroků hájů, kteří jedí u stolu Jezábelina. 1 Královská 18:19.

Eliáš označuje střetnutí na hoře Karmel za spor, a to nejen o otázku, kdo je pravý Bůh, nýbrž také o to, kdo je pravý prorok.

Tu pravil Eliáš lidu: Já, právě jen já, jsem zůstal prorokem Hospodinovým; kdežto proroků Bálových je čtyři sta padesát mužů. 1 Královská 18,22.

Když byla Eliášova oběť strávena ohněm, který sestoupil z nebe, tehdy vlastníma rukama pobil čtyři sta padesát Baalových proroků.

I řekl jim Eliáš: Pochyťte proroky Bálovy; ať z nich ani jeden neunikne. I pochyťali je; a Eliáš je svedl dolů k potoku Kíšónu a tam je pobil. 1 Královská 18,40.

Baal byl falešným mužským božstvem a čtyři sta proroků háje, kteří zůstali s Jezábel a jedli u jejího stolu ve městě Samaří, byli proroky ženského božstva Aštarót. Ženské božstvo přežilo Eliášovo pobití proroků na hoře Karmel.

„Lid na hoře se v hrůze a bázni klaní tváří k zemi před neviditelným Bohem. Nemohou pohlédnout na jasný, stravující oheň seslaný z nebe. Obávají se, že budou stráveni ve svém odpadlictví a hříších. Jedním hlasem volají, jenž se rozléhá po hoře a s hroznou zřetelností se odráží až do rovin pod nimi: ‚Hospodin, on je Bůh; Hospodin, on je Bůh.‘ Izrael je konečně probuzen a zbaven klamu. Vidí svůj hřích i to, jak hluboce znevážili Boha. Proti prorokům Baalovým se v nich rozhořčuje hněv. Achab i Baalovi kněží s děsivou hrůzou přihlíželi podivuhodnému projevu Jehovovy moci. Znovu zaznívá k lidu Eliášův hlas v otřesných slovech rozkazu: ‚Pochyťte proroky Baalovy; ať ani jeden z nich neunikne.‘ A lid byl připraven uposlechnout Eliášova slova. Chopili se falešných proroků, kteří je svedli, přivedli je k potoku Kíšónu, a tam Eliáš vlastní rukou pobil tyto modlářské kněze.“ Review and Herald, 7. října 1873.

Hora Karmel předobrazuje brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech. Tehdy je vztyčen prapor sto čtyřiceti čtyř tisíc (předobrazených Eliášem). Tam se pravý protestantský roh zřetelně projevuje v protikladu k padělanému protestantskému rohu, který je v Samaří a jí Jezábelinu stravu. Tam republikánský roh, jenž se na cestě ke Karmelu stal rohem církve i státu, dochází ke svému konci jako šesté království biblického proroctví. Poté zůstává Achab a jeho desateronásobný národ a Jezábel, která se ukrývala v Samaří, zatímco hodovala s odpadlými

protestanty. Šesté království je dokončeno a déšť pak přichází bez míry.

Na Herodově narozeninové hostině je Eliáš, zastoupený Janem Křtitelem, v římském vězení a očekává vysvobození nebo smrt. Nejsou zde žádní proroci Baalovi, kteří by vykonali tanec klamu, pouze Salome, dcera Jezábel. Herodes a jeho královští přátelé jsou opilí vínem Babylóna, neboť jeho narozeniny rovněž představují nedělní zákon a všechny národy začaly pít víno Babylóna 11. září 2001, dávno před brzy přicházejícím nedělním zákonem.

Potom jsem uviděl jiného anděla, sestupujícího z nebe, jenž měl velikou moc; a země se rozzářila jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem, řka: Padl, padl veliký Babylón a stal se příbytkem démonů a skrýší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a nenáviděného ptáka. Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu. Zjevení 18,1–3.

Tyto tři verše se naplnily, když velké budovy New Yorku, dvojčata, byly sraženy dotekem Božím.

„Nyní přichází zpráva, že jsem prohlásila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na ty velké budovy, které tam vyrůstají, patro za patrem: „Jak strašlivé výjevy nastanou, až Pán povstane, aby mocně otřásl zemí! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.“ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co přijde na New York, pouze vím, že jednoho dne tam budou ty velké budovy svrženy působením obracení a převrácení Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto masivní stavby padnou. Nastanou výjevy, jejichž děsivost si nedokážeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

Brzy přicházející nedělní zákon je znázorněn druhým hlasem v osmnácté kapitole Zjevení a představuje Achabovu horu Karmel a Herodovu narozeninovou slavnost. Herodiada, která je také Jezábel, není přítomna na Herodově opilecké hostině, právě tak jako Jezábel chyběla na hoře Karmel. Až do nedělního zákona na ni bylo zapomenuto během sedmdesáti symbolických let vlády zemské šelmy, šestého království biblického proroctví. Když Jezábel obdržela svou smrtelnou ránu v letech 1798 a 1799, šesté království (Spojené státy) začalo své období jako šesté království biblického proroctví. Když šesté království skončí, tehdy se znovu vrací, začíná zpívat své písně a smilní se všemi národy na zemi.

Její písně smilstva a vína byly prorocky zahájeny 11. září 2001, avšak to bylo pouze období přípravy, jak bylo znázorněno třiceti lety od roku 508 do roku 538, kdy poprvé usedla na trůn. Až do nedělního zákona, kdy je šesté království usmrceno rukama Eliáše, byla skryta v Samaří. V tom okamžiku je Jan Křtitel držen v jejím vězení a očekává buď vysvobození, nebo smrt.

Herodes a jeho vznešení přátelé byli opojeni vínem Babylóna, když Salome, dcera Herodiady (Jezábel), předvedla svůj silně svůdný tanec, a Herodes dává najevo své chtivé a incestní žádosti. Je zcela uchvácen sexuálními návrhy své nevlastní dcery a nabízí jí až polovinu svého království.

A když přišel vhodný den, kdy Herodes o svých narozeninách vystrojil hostinu svým velmožům, vojenským velitelům a předním mužům Galileje, vešla dcera té Herodiady, tančila

a zalíbila se Herodovi i těm, kdo s ním stolovali. Král řekl dívce: Požádej mne, očkoli chceš, a dám ti to. A přísáhl jí: Očkoli mne požádáš, dám ti, až do poloviny svého království. Ona vyšla a řekla své matce: Oč mám požádat? A ona řekla: O hlavu Jana Křtitele. A ihned spěšně vešla ke králi a požádala řkouc: Chci, abys mi hned dal na míse hlavu Jana Křtitele. I zarmoutil se král velmi; avšak pro svou přísahu a kvůli těm, kdo s ním stolovali, ji nechtěl odmítnout. A král ihned poslal kata a přikázal přinést jeho hlavu. On odešel, setnul jej v žaláři, přinesl jeho hlavu na míse a dal ji dívce; a dívka ji dala své matce. Marek 6,21–28.

První hlas osmnácté kapitoly Zjevení zazněl 11. září 2001 a druhý hlas zazní při brzy přicházejícím nedělním zákoně. V dějinách představených v šesté kapitole Janova evangelia byl prvním hlasem roku 2001 hlas Kristův, který své učedníky poučoval, že musejí jíst jeho tělo a pít jeho krev, neboť on byl pravým Chlebem z nebe. Toto období začalo v Galileji a skončilo pročištěním jeho učedníků, kteří se od něho odvrátili v Janově evangeliu, kapitole ŠESTÉ, verši ŠEDESÁTÉM ŠESTÉM. Tyto dějiny začaly v Galileji zkouškou stravy a skončily prosazením znamení šelmy, jak je předobrazeno číslem jména papeže, totiž ŠEST, ŠEST, ŠEST. Galilea znamená „bod obratu“ a 11. září 2001 byl prorockým „bodem obratu“ (Galileou) a Herodovy narozeniny byly spojeny s vedením Galileje. Počáteční hlas osmnácté kapitoly Zjevení i závěrečný hlas osmnácté kapitoly Zjevení jsou oba představeny Galileou, která je bodem obratu.

„Z dějin minulosti je třeba se poučit; a pozornost je k nim obrácena, aby všichni porozuměli, že Bůh působí nyní podle týchž zásad, podle jakých působil vždy. Jeho ruka je v Jeho díle i mezi národy patrná nyní právě tak, jako byla po celou dobu od chvíle, kdy bylo evangelium poprvé zvěstováno Adamovi v Edenu.

„Existují období, která jsou zlomovými body v dějinách národů i církve. V Boží prozřetelnosti, když tyto různé krize nastanou, je dáno světlo pro onen čas. Je-li přijato, následuje duchovní pokrok; je-li odmítnuto, následuje duchovní úpadek a ztroskotání. Pán ve svém slově objasnil útočné dílo evangelia, jak bylo vykonáváno v minulosti a jak bude probíhat v budoucnosti, až po závěrečný konflikt, kdy satanské mocnosti učiní svůj poslední podivuhodný pohyb.“ Bible Echo, 26. srpna 1895.

Galilea v roce 2001 a Galilea při brzy přicházejícím nedělním zákonu určují, kdy je vyléváno světlo pozdního deště. V roce 2001 to bylo odměřené vylití, avšak při druhém hlasu je vyléváno bez míry, jak je znázorněno ohromným vylitím poté, co Eliáš pobil proroky Bálovy, k čemuž došlo při Herodově narozeninové slavnosti. Herodovy narozeniny označují zrození sedmého království biblického prorocství, které bezprostředně následuje po smrti předcházejícího království. Spojené státy začaly kralovat v roce 1798, při smrti pátého království, a při smrti proroků Bálových nastal den narození sedmého království. Toto sedmé království je představováno Achabovým desateronásobným severním královstvím a Herodem, představitelem desateronásobného severního království pohanského Říma.

A deset rohů, které jsi viděl na šelmě, ti budou nenávidět nevěstku, zpusťší ji a obnaží, budou jíst její maso a spálí ji ohněm. Neboť Bůh jim vložil do srdce, aby vykonali jeho úmysl, aby byli jedné mysli a odevzdali své království šelmě, dokud se nenaplní slova Boží. A ta žena, kterou jsi viděl, je to veliké město, které kraluje nad králi země. Zjevení 17,16–18.

Herodes souhlasí, že splní přísahu, kterou učinil Salome, a dá jí Janovu hlavu; a jeho přísaha byla vyjádřena slovy, že až do poloviny svého království. Deset králů Spojených národů navzdory tomu, že nevěstku nenávidí, souhlasí, že dají své sedmé království osmé hlavě, která je z předchozích sedmi hlav. Souhlasí s královstvím, které je založeno na spojení celosvětového Státu s jejím celosvětovým Církevním útvarem. Toto manželství je však manželstvím latinským, nikoli anglickým, neboť jejich manželství je znázorněno tím, že „žena“ panuje „nad králi“. V latinském manželství si rodina ponechává příjmení ženy, nikoli muže, a jméno tohoto dvojího manželství je důležitým prvkem prorockého vyprávění.

„Králové a panovníci i místodržitelé na sebe vložili znamení antikrista a jsou znázorněni jako drak, který jde vést válku proti svatým — proti těm, kdo zachovávají Boží přikázání a mají víru Ježíšovu.“ Testimonies to Ministers, 38.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

Slovo, které viděl Izajáš, syn Ámosův, o Judovi a Jeruzalémě. I stane se v posledních dnech, že hora domu Hospodinova bude upevněna na vrcholu hor a bude vyvýšena nad pahorky; a poplynou k ní všechny národy. A mnozí lidé půjdou a řeknou: Pojd'te a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákovova; a on nás bude učit svým cestám a budeme chodit po jeho stezkách; neboť ze Sióna vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.... A v onen den se sedm žen chopí jednoho muže a řekne: Budeme jíst svůj vlastní chléb a nosit svůj vlastní oděv; jen ať jsme nazývány tvým jménem, aby byla odňata naše potupa. V onen den bude ratolest Hospodinova krásná a slavná a plod země bude vzácný a nádherný pro ty, kdo vyvázli z Izraele. I stane se, že ten, kdo zůstane na Siónu, a ten, kdo zůstane v Jeruzalémě, bude nazván svatým, každý, kdo je zapsán mezi živými v Jeruzalémě: až Hospodin smyje nečistotu dcer Siónských a očistí krev Jeruzaléma z jeho středu duchem soudu a duchem ohně. Izajáš 2,1–3; 4,1–4.